

KARIN
SLAUGHTER
GEVALLEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2011 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Fallen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Wojciech Zwolinski /Arcangel
Foto auteur: Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0317 7
ISBN 978 94 027 5818 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2019

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval..

ZATERDAG

EEN

Op zoek naar iets eetbaars dumpte Faith Mitchell de inhoud van haar handtas op de passagiersstoel van haar Mini. Behalve een bepluisd stuk kauwgom en een pinda van twijfelachtige herkomst was er niets wat in de verste verte voor eten kon doorgaan. Toen ze aan de doos energierepen thuis in haar voorraadkast dacht, steeg er een geluid uit haar maag op dat klonk als een openknerpend roestig scharnier.

De computercursus die ze die ochtend had bijgewoond zou drie uur duren, maar dat waren er vierenhalf geworden dankzij een eikel op de voorste rij die aan de lopende band zinloze vragen had gesteld. Het Georgia Bureau of Investigation liet zijn agenten meer trainingen volgen dan enige andere dienst in de wijde omgeving. Voortdurend werden hun hoofden volgestampt met cijfers en gegevens over criminele activiteiten. Ze moesten de nieuwste technologie beheersen. Twee keer per jaar werd hun schietvaardigheid getest op de schietbaan. Ze speelden politie-inval- len na en oefenden zich in schieten op bewegende doelen, trainingen die zo intensief waren dat Faith nog wekenlang 's nachts niet naar de wc kon zonder alert te zijn op schaduwen in deuropeningen. Meestal kon ze de grondige aanpak van de dienst wel waarderen. Maar op dit moment dacht Faith alleen aan haar vier maanden oude baby en aan de belofte aan haar moeder om uiterlijk rond het middaguur thuis te zijn.

Het dashboardklokje gaf tien over een aan toen ze de auto startte. Zachtjes vloekend reed ze het parkeerterrein bij het hoofdkwartier aan Panthersville Road af. Ze belde haar moeder via haar Bluetooth-verbinding. Uit de speakers klonk een statische stilte. Faith verbrak de verbinding en probeerde het opnieuw. Deze keer kreeg ze een ingesprektoon.

Terwijl ze met haar vinger op het stuur tikte, luisterde Faith naar het zeurende piepje. Haar moeder had voice-mail. Iederéén had voicemail. Faith kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst een ingesprektoon had gehoord. Ze wist al bijna niet meer hoe het klonk. Waar-

schijnlijk was er een storing op de telefooncentrale. Weer verbrak ze de verbinding en ze probeerde het voor de derde keer.

Nog steeds in gesprek.

Met één hand aan het stuur checkte Faith haar BlackBerry om te zien of ze een e-mail van haar moeder had ontvangen. Toen Evelyn Mitchell met pensioen ging, had ze er bijna veertig jaar bij de politie op zitten. Over het Atlanta Police Department viel veel te zeggen, maar niet dat het niet met de tijd meeging. Evelyn had al een mobiele telefoon toen die dingen nog het formaat van een schoudertas hadden. Ze kon eerder e-mailen dan haar dochter. Ze had al bijna twaalf jaar een BlackBerry.

Maar ze had geen bericht gestuurd.

Faith checkte de voicemail op haar mobiel. Ze had één bewaard bericht, van de praktijk van haar tandarts over een afspraak met de mondhygië-niste, maar dat was alles. Ze belde haar eigen vaste nummer, want misschien was haar moeder naar haar huis gegaan om iets voor de baby te halen. Faith woonde vlak bij Evelyn. Misschien waren Emma's luiers op. Misschien moest ze een nieuw flesje hebben. Faith luisterde naar het overgaan van haar telefoon en toen hoorde ze haar eigen stem, die de beller verzocht een boodschap in te spreken.

Ze verbrak de verbinding. Onwillekeurig keek ze op de achterbank, naar Emma's lege autostoeltje, waarvan ze de roze bekleding boven het kunststof uit zag steken.

'Idiot,' fluisterde Faith tegen zichzelf. Ze belde naar haar moeders mobiele telefoon. Met ingehouden adem hoorde ze het apparaat drie keer overgaan. Toen nam Evelyns voicemail het over.

Faith kuchte een paar keer voor ze iets kon zeggen. Ze merkte dat haar stem trilde. 'Mam, ik ben op weg naar huis. Je bent vast met Em aan het wandelen...' Terwijl ze invoegde op de snelweg keek Faith even naar de lucht. Ze was nog zo'n twintig minuten rijden van Atlanta verwijderd en zag donzige witte wolken die zich als sjaals om de magere halzen van de wolkenkrabbers drapeerden. 'Bel even,' zei Faith. Angst knaagde aan de randen van haar brein.

Supermarkt. Benzinstation. Apotheek. Haar moeder had net zo'n kin-

derzitte als Faith. Waarschijnlijk was ze boodschappen aan het doen. Faith was al ruim een uur te laat. Evelyn had de baby meegenomen en... Dan zou ze een bericht voor Faith hebben ingesproken, hebben verteld dat ze niet thuis was. Evelyn was praktisch haar hele volwassen leven oproepbaar geweest. Ze ging nog niet naar de wc zonder het aan iemand te laten weten. Als kinderen hadden Faith en haar oudere broer, Zeke, er vaak grapjes over gemaakt. Ze wisten altijd waar hun moeder was, zelfs als ze het niet wilden weten. Vooral als ze het niet wilden weten.

Faith keek naar het telefoontje in haar hand alsof het haar kon vertellen wat er speelde. Ze was zich ervan bewust dat ze zichzelf waarschijnlijk nodeloos zat op te fokken. Misschien lag de vaste telefoonlijn eruit. Haar moeder zou het pas merken als ze wilde bellen. Haar mobiel stond uit of werd opgeladen, of beide. Haar BlackBerry lag misschien in haar auto of in haar tas of ergens anders waar ze het vertrouwde trilsignaal niet voelde. Terwijl haar blik heen en weer schoot tussen de weg en haar BlackBerry, toetste Faith een bericht aan haar moeder in. Al typend sprak ze de woorden hardop uit.

‘Kom-er-aan. Sorry-dat-ik-laait-ben. Bel-me.’

Ze verstuurde het bericht en wierp het telefoontje op de passagiersstoel, naast de spullen uit haar handtas. Na een korte aarzeling stopte ze de kauwgom in haar mond. Zo zat ze al kauwend achter het stuur en probeerde het pluis uit haar tas, dat nu aan haar tong kleefde, te negeren. Ze deed de radio aan, maar schakelde hem meteen weer uit. Naarmate ze de stad naderde, nam de verkeersdruk af. De wolken weken uiteen en maakten plaats voor heldere banen zonlicht. De temperatuur in de auto liep snel op.

Tien minuten later was Faith nog even gespannen en bovendien zweette ze, want het was warm in de auto. Ze zette het schuifdak op een kier om wat lucht binnen te laten. Waarschijnlijk was het simpelweg een kwestie van verlatingsangst. Faith was alweer ruim twee maanden aan het werk, maar 's ochtends, als ze Emma bij haar moeder achterliet, had ze nog steeds het gevoel alsof ze een beroerte kreeg. Dan trok er een waas voor haar ogen. Haar hart bonkte in haar borstkas. Haar hoofd gonsde alsof er

een miljoen bijen door haar oren naar binnen waren gevlogen. Op haar werk was ze prikkelbaarder dan gewoonlijk, vooral tegenover haar partner, Will Trent, die over engelengeduld moest beschikken of anders een geloofwaardig alibi aan het opbouwen was voor het geval er eindelijk iets knapte bij hem en hij haar wurgde.

Faith kon zich niet herinneren dat ze ooit zo bezorgd was geweest om Jeremy, haar zoon, inmiddels eerstejaarsstudent. Faith was op haar achttiende naar de politieacademie gegaan. Jeremy was destijds drie. Ze had de kans om bij de politie te gaan aangegepen alsof het de enig overgebleven reddingsboei op de Titanic was. Dankzij twee minuten van verstandsverbijstering achter in een bioscoop en de eerste tekenen van een levenslange, adembenemend slechte smaak op het gebied van mannen, was Faith rechtstreeks van de puberteit het moederschap in getuimeld, zonder de gebruikelijke tussenstops. Op haar achttiende had het haar geweldig geleken om een vast inkomen te hebben, zodat ze niet langer bij haar ouders hoefde in te wonen en ze Jeremy op háár manier kon opvoeden. Dat ze elke dag naar haar werk ging, was een stap in de richting van onafhankelijkheid. Dat ze hem overdag moest missen, leek slechts een kleine prijs die ze ervoor moest betalen.

Inmiddels was Faith vierendertig; ze had een hypotheek, een auto op afbetaling en een tweede baby die ze in haar eentje moest grootbrengen, en ze zou niets liever willen dan weer bij haar moeder intrekken en Evelyn alles laten regelen. Ze wilde de koelkast kunnen opentrekken en dan eten zien dat ze niet zelf had hoeven kopen. Ze wilde 's zomers de airco kunnen aanzetten zonder zich om de rekening te hoeven bekommeren. Ze wilde tot twaalf uur kunnen uitslapen en dan de hele dag tv-kijken. Jezus, nu ze toch bezig was, kon ze evengoed haar vader na elf jaar weer tot leven wekken. Dan zou hij pannenkoeken voor haar bakken als ontbijt en tegen haar zeggen hoe mooi ze was.

Dat alles kon ze wel vergeten. Evelyn vond het helemaal niet erg om voor oppas te spelen nu ze met pensioen was, maar Faith koesterde geen enkele illusie dat haar leven er gemakkelijker op zou worden. Het duurde nog bijna twintig jaar voor ze zelf met pensioen zou gaan. De Mini was

pas over drie jaar afbetaald en de garantie was dan allang verlopen. Ze zou Emma nog minstens achttien jaar, zo niet langer, de kost moeten geven. En het was heel anders dan vroeger, toen Jeremy een baby was en Faith hem ongelijke sokjes aan kon trekken en afdankertjes van de rommelmarkt. Tegenwoordig moest alles aan baby's harmoniëren. Ze kregen BPA-vrije flesjes en gegarandeerd bio-logische appelmoes van zachtmoedige Amish boeren. Als Jeremy werd toegelaten tot de studie architectuur aan Georgia Tech moest Faith nog zes jaar lang zijn studieboeken betalen en zijn was doen. Wat haar echter het meest verontrustte, was dat haar zoon tegenwoordig een vriendin had. Ze was wat ouder, had weelderige heupen en een tikkende biologische klok. Straks was Faith nog voor haar vijfendertigste oma.

Ze kreeg het akelig warm toen ze die laatste gedachte van zich af probeerde te zetten. Onder het rijden keek ze nog eens naar de inhoud van haar handtas. De kauwgom had geen enkel effect gehad. Haar maag bleef knorren. Ze stak haar hand in het dashboardkastje en tastte erin rond. Niets. Eigenlijk moest ze even langs een eettentje gaan, al was het maar voor een cola, maar ze was in uniform: een kaki broek en een blauw overhemd met op de achterkant GBI, in felgele letters. Voor een wetsdienaar was dit niet het beste deel van de stad. Mensen hadden de neiging het op een lopen te zetten en dan moest je achter hen aan, wat niet zo gunstig was als je op een redelijk tijdstip thuis wilde zijn. Bovendien drong een inwendige stem er bij haar op aan om zo snel mogelijk naar haar moeder te gaan.

Faith pakte de telefoon en toetste Evelyns nummers weer in. Haar vaste telefoon, haar mobiel, zelfs haar BlackBerry, die ze uitsluitend voor e-mail gebruikte. Bij alle drie ving ze bot. In gedachten zag ze de vreselijkste dingen gebeuren en haar maag kromp ineen. Als straatagent was ze vaak opgeroepen wanneer burens dankzij een huilend kind hadden ontdekt dat er iets mis was. Moeders die waren uitgegleden in de badkuip. Vaders die zich per ongeluk verwond hadden of een hartstilstand hadden gekregen. Zo'n baby had daar dan hulpeloos liggen jammeren tot iemand had bedacht dat er iets niet klopte. Er was niets hartverscheurenders dan een huilende baby die zich niet liet troosten.

Faith verweet het zichzelf dat ze dit soort vreselijke beelden opriep. Ze was er altijd al goed in geweest van het ergste uit te gaan, ook toen ze nog niet bij de politie werkte. Waarschijnlijk was er niets met Evelyn aan de hand. Emma deed om halftwee een middagslaapje. Haar moeder had vast de telefoon uitgezet, zodat de baby niet wakker werd van het gerinkel. Misschien was ze een van de burens tegengekomen toen ze naar de brievenbus ging, of hielp ze haar buurvrouw, de oude mevrouw Levy, met de vuilnis.

Toch glibberden Faiths handen over het stuur toen ze de afslag naar Boulevard nam. Ze zweette, ondanks het zachte maartse weer, maar het kwam niet alleen door de baby of haar moeder of zelfs maar door Jeremy's buitensporig vruchtbare vriendin. Nog geen jaar geleden was er diabetes bij Faith geconstateerd. Met uiterste nauwgezetheid controleerde ze haar bloedsuikergehalte, ze at het juiste voedsel en zorgde dat ze altijd tussendoortjes bij zich had. Behalve vandaag. Waarschijnlijk verklaarde dat haar op hol geslagen fantasie. Ze moest gewoon iets eten. Bij voorkeur in aanwezigheid van haar moeder en kind.

Weer keek Faith in het dashboardkastje, maar het was nog steeds leeg. Vaag herinnerde ze zich dat ze Will gisteren haar laatste energiereep had gegeven, toen ze bij het gerechtsgebouw stonden te wachten. Anders had hij weer zo'n klef broodje uit de automaat gehaald. Hij had de reep niet lekker gevonden, maar had hem toch helemaal opgegeten. En nu moest zij ervoor boeten.

Ze scheurde door een oranje verkeerslicht en reed zo hard als ze durfde een woonwijk door. De weg versmalde bij Ponce de Leon. Faith passeerde een rij fastfoodrestaurantjes en een biologische supermarkt. Ze liet de snelheidsmeter omhoogkruipen en nam vol gas de kronkels en bochten langs Piedmont Park. In haar achteruitkijkspiegel zag ze een flitspaal oplichten toen ze weer door oranje jakkerde. Ze trapte op de rem voor een voetganger die niet snel genoeg overstak. Nog twee supermarkten vlogen in een waas voorbij, en toen was ze bij het laatste verkeerslicht, dat gelukkig op groen stond.

Evelyn woonde nog steeds in het huis waarin Faith en haar oudere broer

waren opgegroeid. De bungalow stond in een deel van Atlanta dat Sherwood Forest heette en min of meer verscholen lag tussen Ansley Park, een van de rijkste wijken van de stad, en de Interstate 85 met zijn bijna constante verkeersgeraas, waarvan de sterkte afhankelijk was van de windrichting. De wind stond nu in de goede hoek, en toen Faith haar raampje opende om wat frisse lucht binnen te laten, hoorde ze het vertrouwde gedreun dat de grondtoon had gevormd van praktisch elke dag uit haar jeugd.

Faith had haar hele leven in Sherwood Forest gewoond en ze voelde een diepgewortelde haat voor de ontwerpers van de wijk. Het project dateerde van vlak na de Tweede Wereldoorlog, en de roodstenen bungalows werden eerst betrokken door teruggekeerde soldaten die gebruikmaakten van de gunstige veteranenleningen. Degenen die de straatnamen hadden bedacht, hadden zich ongeneerd uitgeleefd op het Sherwood-concept. Nadat Faith met een scherpe linkse bocht Lionel in was gereden, stak ze Friar Tuck over. Ze sloeg rechts af Robin Hood Road in, nam in z'n vrij de splitsing bij Lady Marian, keek vluchtig naar haar eigen oprit op de hoek van Doncaster en Barnesdale, en reed ten slotte haar moeders oprit in, aan een zijstraatje van Little John Trail.

Evelyns beige Chevy Malibu stond achteruitgeparkeerd in de carport. Dat was in elk geval zoals het hoorde. Faith had haar moeder nog nooit vooruit een parkeerplaats op zien rijden. Het was een overblijfsel uit de dagen dat ze een uniform droeg. Je zorgde altijd dat je meteen kon wegrijden zodra er een oproep binnenkwam.

Faith gunde zich echter geen tijd om stil te staan bij haar moeders gewoonten. Ze parkeerde de Mini met de neus naar de Malibu. Haar benen deden pijn toen ze overeind kwam – de afgelopen twintig minuten had elke spier in haar lichaam strak van de spanning gestaan. Uit het huis klonk luide muziek. Heavy metal, niet de Beatles die haar moeder meestal draaide. Op weg naar de keukendeur legde Faith haar hand op de motorkap van de Malibu. Die voelde koud. Misschien had Evelyn onder de douche gestaan toen Faith belde. Misschien had ze haar mail of haar mobiel niet gecheckt. Misschien had ze zich gesneden. Op de deur zat een bloederige handafdruk.

Faith keek nog eens goed.

De bloederige afdruk was van een linkerhand. Hij bevond zich zo'n halve meter boven de deurknop. De deur was dichtgetrokken, maar zat niet op de klink. Door de kier viel een reep zonlicht, waarschijnlijk van het raam boven het aanrecht.

Faith kon nog steeds niet bevatten wat ze zag. Ze hield haar eigen hand voor de afdruk, als een kind dat haar vingers op die van haar moeder legt. Evelyns hand was kleiner. Ze had slanke vingers. Het topje van haar ringvinger had de deur niet geraakt. Op die plek zat een bloedklonter.

Opeens stopte de muziek, halverwege een bonkende maat. In de stilte hoorde Faith een vertrouwd gegorgel dat geleidelijk aan op toeren kwam en de voorbode vormde van een keiharde brul. Het geluid weergalmde door de carport en even dacht Faith dat het uit haar eigen mond kwam. Toen klonk het opnieuw en Faith draaide zich om. Het was Emma.

Vrijwel elk huis in Sherwood Forest was ooit uitgebroken of gerenoveerd, maar aan het huis van de Mitchells was sinds de bouw niet veel gewijzigd. De indeling was simpel: drie slaapkamers, een zitkamer, een eetkamer en een keuken met een deur naar de carport. Bill Mitchell, Faiths vader, had tegenover de carport een gereedschapsschuurtje gebouwd. Het was een stevige constructie – haar vader had niet van half werk gehouden – met een metalen deur die vergrendeld kon worden, en met veiligheidsglas in het enige raam. Pas op haar tiende besepte Faith dat het gebouwtje wel erg goed beveiligd was voor zoiets eenvoudigs als een opbergruimte voor gereedschap. Met de gevoeligheid die alleen een oudere broer aan den dag kon leggen, had Zeke haar verteld waarvoor het schuurtje in werkelijkheid diende. 'Daar bewaart ma haar dienstwapen, stomkop.'

Faith rende langs de auto en rukte aan de deur van het schuurtje. Die zat op slot. Ze keek door het raam. Het metaaldraad in het veiligheidsglas vormde een spinnenweb voor haar ogen. Ze zag de pottafel met daaronder keurig gestapelde zakken potgrond. Het gereedschap hing netjes aan haken. De spullen voor het gazononderhoud stonden ook op hun plek. Een zwarte metalen kluis met een combinatieslot zat met bouten aan de

vloer onder de tafel bevestigd. Het deurtje stond open. Evelyns Smith & Wesson met kersenhouten kolf ontbrak. Evenals de doos met munitie die ernaast hoorde te staan.

Weer klonk dat gegorgel, deze keer luider. Een stapeltje dekens op de vloer deinde op en neer, alsof er een hart onder klopte. Evelyn bedekte er haar planten mee als de vorst onverwacht inviel. Meestal lagen ze opgevouwen op de bovenste plank, maar nu vormden ze een hoopje in de hoek naast de kluis. Faith zag een plukje roze achter uit de grijze dekens steken en ook de ronding van een kunststof hoofdsteun, die van Emma's autostoeltje moest zijn. Weer bewogen de dekens. Een voetje schopte zich vrij: een zachtgeel katoenen sokje met een kanten randje bij de enkel. Een roze knuistje schoot naar buiten. Toen zag ze Emma's gezichtje.

Emma lachte naar Faith en haar bovenlip vormde een flauw driehoekje. Nu kirde ze van verrukking.

'O god.' Vergeefs rukte Faith aan de gesloten deur. Met bevende handen tastte ze langs de bovenrand, op zoek naar de sleutel. Stof regende op haar neer. Een splinter drong in haar vinger. Weer keek Faith door het raam. Emma sloeg haar handjes in elkaar, getroost door de aanblik van haar moeder, ook al verkeerde Faith op het randje van een ongekend razende paniekaanval. Het was warm in het schuurtje. Buiten was het te warm. Straks raakte Emma nog oververhit. Dan droogde ze uit. Het zou haar dood kunnen worden.

Radeloos liet Faith zich op haar knieën zakken, in de hoop dat de sleutel op de grond was gevallen of onder de drempel was gegleden. Ze zag de knik in de zitting van Emma's autostoeltje, waar het klem zat tussen de kluis en de muur. Verstopt achter de dekens. Uit het zicht dankzij de kluis.

Beschermd door de kluis.

Faith stopte. Halverwege een ademtocht werden haar longen dichtgeknepen. Haar kaak spande zich alsof hij met ijzerdraad dichtzat. Langzaam rechtte ze haar rug. Vóór zich op het beton zag ze bloeddruppels. Met haar blik volgde ze het spoor naar de keukendeur. Naar de bloederige handafdruk.

Emma zat opgesloten in het schuurtje. Evelyns revolver was weg. Er liep een bloedspoor naar het huis.

Faith ging staan, met haar gezicht naar de niet-gesloten keukendeur. Het enige wat ze hoorde, was haar eigen zwoegende ademhaling.

Wie had de muziek uitgezet?

Ze liep op een draffe terug naar haar auto. Ze haalde haar Glock onder de bestuurdersstoel vandaan. Ze controleerde het magazijn en klikte de holster aan haar zij. Haar telefoontje lag nog op de passagiersstoel. Faith griste het mee en opende de kofferbak. Voor ze GBI-agent werd, had ze als rechercheur bij de afdeling Moordzaken van het Atlanta Police Department gewerkt. Haar vingers toetsten als vanzelf het geheime noodnummer in. Ze gaf de telefoniste geen kans ook maar een woord te zeggen. In rap tempo gooide ze het nummer van haar oude politiepenning, haar eenheid en het adres van haar moeder eruit.

Faith zweeg even en zei toen: 'Code dertig.' Ze stikte er bijna in. Code dertig. Het was voor het eerst in haar leven dat ze die gebruikte. Het betekende dat een politieagent om assistentie vroeg. Het betekende dat een collega in levensgevaar verkeerde en misschien al dood was. 'Mijn kind zit opgesloten in het schuurtje. Er lopen bloedspatten over het beton en op de keukendeur zit een bloederige handafdruk. Volgens mij is mijn moeder in het huis. Ik heb muziek gehoord, maar die is nu uit. Mijn moeder is een gepensioneerde politiefunctionaris. Volgens mij is ze...' Het was alsof een vuist zich om Faiths keel sloot. 'Help. Alstublieft. Stuur assistentie.'

'Bevestig code dertig,' antwoordde de telefoniste op scherpe, gespannen toon. 'Blijf buiten en wacht op assistentie. Ga niet – ik herhaal: ga niet – naar binnen.'

'Bevestigd.' Faith verbrak de verbinding en wierp het telefoontje op de achterbank. Ze draaide haar sleutel in het slot waarmee haar geweer in de kofferbak van haar auto was bevestigd.

Het GBI verstrekke aan elke agent minstens twee wapens. De Glock 23 was een kaliber .40 semiautomatisch pistool met dertien kogels in het magazijn en een in de kamer. De Remington 870 shotgun bevatte vier

patronen. Faith had nog zes reservepatronen in de houder tegen de kast. Elk patroon bevatte acht metalen balletjes. Elke balletje had ongeveer het formaat van een kaliber .38-kogel.

Elke keer als de trekker van de Glock werd overgehaald werd er één projectiel afgeschoten. Bij de Remington waren dat er acht uit één patroon.

Het GBI had als richtlijn dat alle agenten standaard een kogel in de kamer van hun Glock moesten hebben, zodat ze in totaal veertien schoten konden lossen. Het wapen beschikte niet over een conventionele veiligheidspal. Agenten waren gemachtigd dodelijk geweld toe te passen als ze meenden dat hun leven of dat van anderen op het spel stond. Je haalde de trekker alleen over als je wilde schieten, en je schoot alleen als je zeker was van je schot.

De shotgun was een ander verhaal, maar wel met dezelfde afloop. De veiligheidspal zat aan de achterkant van de trekkerbeugel; door hem zijwaarts te schuiven werd hij ontgrendeld, maar daar was enige kracht voor nodig. Er zat geen patroon in de kamer. Iedereen om je heen moest kunnen horen dat het wapen werd doorgeladen voor het schot klonk. Faith had volwassen mannen op hun knieën zien zakken bij het horen van dat geluid.

Terwijl ze de veiligheidspal ontgrendelde, keek ze achterom naar het huis. Het gordijn bij het raam aan de voorkant bewoog even. Een schim rende de gang door.

Met één hand laadde ze de shotgun door terwijl ze naar de carport liep. De handeling produceerde een lekker ka-donk-geluid dat door het beton weerkaatst werd. In één vloeiende beweging legde ze de kolf tegen haar schouder en richtte recht naar voren. Ze schopte de deur open en met het geweer in de aanslag riep ze: 'Politie!'

Haar stem bulderde als een donderklap door het huis. Hij kwam uit een diep, donker oord ergens in haar binnenste, dat Faith meestal negeerde uit angst iets wakker te maken wat zich niet meer liet uitschakelen.

'Kom tevoorschijn, handen omhoog!'

Niemand verscheen. Ergens achter in het huis hoorde ze een geluid.